

temmelig enige, eller ogsaa at de sige: Vi blæse det Hele et Stykke. Naar nu Faderen dør og efterlader sig ægte Børn og Enke, saa der indsættes en Børge, naar Børnene ere umyndige, for dem. Moderen og Børnene har jo ikke Formue-Interesse tilfammen. Saaledes er det nu med Egtteskabsbørn, de have en Formynder; hvorfor skal da det uægte Barn ikke ogsaa have en Formynder eller Børge. Faderen kan gjøre Krav paa, naar han skal give et stort Bidrag, at han saa virkelig veed, at det kommer Barnet til Gode og ikke Moderen. Nu kan Moderen sætte det Hele over Styr, men det kan hun ikke efter dette Forslag. Det er en ren Misforstaaelse, fordi Bedkommende ikke har sat sig rigtig ind i Sagen. Det skal naturligtvis ikke være, som det har været hidtil, at det Bidrag, som Faderen skal betale, kun skal staa i Forhold til, hvad Moderen har, saaledes at, naar en Mand har besvangret en fattig Pige, saa skal han kun give et lille, tarveligt Bidrag i Tighed med en Tjenest-piges Naar, men naar det er en rig Pige, saa skal det være et stort Bidrag. Nei, Faderen skal betale i Forhold til sine økonomiske Forhold, uden Henhyn til, om han har besvangret en fattig Pige eller en Pige i gode Naar. Han skal betale, hvad et Barn koster at opdrage efter hans Formueomstændigheder. Naar han saaledes skal betale 3—400 Kroner aarlig, saa faar han Følgerne at føle, men det vil de Herrer ikke. De, der ere imod, at Faderen skal komme frem, de kæmpe her som Søver baade for at skjule deres Skam og deres Penge, begge Dels. Skammen og Pengene ere de særlig enige i at kæmpe for. Men der maa kræves en Børge, og det er jo ikke andet, end hvad der nu finder Sted overfor de umyndige Børn, naar Faderen dør og efterlader sig ægte Børn. Man kan paa ingen Maade gaa ind paa, at en ung, letsindig, fattig Pige, der bliver besvangret af En, der maaske er meget rig, skal raade over alle de Penge. Paa ingenisomhelst Maade, der skal være en Børge, der raader over det Hele. Desuden skal Øvrigheden, naar den skjønner, at Faderen i Følge hets sin økonomiske og aandelige Stilling kan give Barnet en meget bedre Opdragelse end Moderen, og han forlanger Barnet udleveret, kunne tillade, at han faar det. Tænk man sig, at en hæderlig og brav Ungerfvend kommer i Lag med en daarlig Tøs — om det er hende, der har forlokket ham, eller ham, der har forlokket hende, det kan her være ligemeget, det taler jeg ikke om her — men tænker man sig altsaa, at Faktum er, at hun har faaet et Barn med ham, og han saa siger: „Det

er mit Barn, jeg vil ikke have det opdraget af hende og hendes Slægt, jeg vil have det opdraget som mit eget“, saa siger jeg, at det er smukt gjort af ham, og skulde det vel saa forbydes ham at faae Barnet, naar han vil lyse det i Kuld og Røn og kan skaffe det en bedre Opdragelse? Ellers var det jo tænkeligt, at Moderen, naar han var meget rig sagde, at hun vilde have en 2—3,000 Kr. for at udlevere ham Barnet, hun kunde jo helt trække ham op; men det er det, der skal undgaaes.

Nu kunde man jo sige: Sa, det er godt nok, at Barnet skal have Lov til at bære sin Faders Navn; men naar der nu er udlagt en fire, fem Stykker som Fædre, hvad saa? Sa, saa er der rigtignok En, der har foreslaaet mig her i Thinget, at jeg helst skulde foreslaa, at det fik alle disse fire, fem Personers Navne. Det fandt jeg, dog var noget for Meget, og derfor er det bestemt, at Barnet, naar det er kommet til Skjelsaar og Alder, kan vælge hvilket Navn, det vil have og beholde, og det maa det saa vedblive at beholde, indtil det faar det forandret paa lovlig Maade, ligesom det nu kan ske. Men Alle skulle de betale: Op med Pengene! Se det bliver Andelsbørn, de saaledes faae! (Munterhed). Det glæder mig, at det fandt saa god Forbund, thi at de ere det, det er jo saa sandt, saa sandt, at de Herrer ikke kunne negte det.

Seg mener, at det er rigtigt, at, naar Faderen saaledes har en Gjæld til det uægte Barn, den saa, naar han dør, hviler paa hans Bo. Væg vel Mærke til, de Herrer, at jeg her i mine Endringer har optaget ikke alene Ministeriets — hovedsagentlig dem — men ogsaa Udvalgets Forslag paa det Allernærmeste, og saa har jeg tilføiet en Del; men det, jeg har tilføiet, er den ethiske, den sædelige Side af Sagen. De Ande have kun Madspørgsmaalet, og det er naturligtvis godt at have det Spørgsmaal med — det er selvfølgelig godt at faae Mad, men jeg mener, at Sjælen er mere værd end Legemet og Maden mere end Klæderne. Seg siger, det er rigtigt, at det betragtes som en Gjæld, men er det en Gjæld, hvorfor skal det saa ikke udbetales af hans Bo paa een Gang og sættes ind i Øverformynderiet, og saa har Børgen for det uægte Barn at sørge for det. Naar han ikke efterlader sig Børn, tager Enken forlods ud, hvad hun skal have, men hvad der ellers vilde tilfalde Slægten, det skal da tilkomme de uægte Børn, og det skal Børgen saa vaage over. Er en Mand's egne Børn ikke meget nærmere end Broder-sønner og Søster-sønner? Og hvorfor skal den øvrige Familie ikke mærke, at det, at Nogen af Familiens Medlemmer har øvet Utugt, tager